

Οι Ποιητές μας για τη Γέννηση του Θεανθρώπου (Ηρακλής Ψάλτης, φιλόλογος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η ΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Αντιγράφω κάποια ποιήματα, μάλλον, γνωστά για τη γέννηση του Θεανθρώπου• ο κάθε ποιητής/ποιήτρια με τη δική του ευαισθησία εκφράζεται γι' αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας.

ΖΩΗ ΚΑΡΕΛΛΗ [1901-1998. Χρυσούλα Αργυριάδου το γένος Πεντζίκη, Β' κρατικό Βραβείο Ποίησης για τη ποιητική συλλογή Κασσάνδρα και άλλα ποιήματα και το Α' κρατικό Βραβείο Ποίησης για τα Ποιήματα 1940-1973, υπήρξε μέλος της Εταιρείας Λογοτεχνών Θεσσαλονίκης, της Καλλιτεχνικής Επιτροπής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος (ως το 1981) και της Ακαδημίας Αθηνών (1982)][\[1\]](#)

«ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ» (1955)

*Έπρεπε νάμαστε τρεις.
Αν δεν ήταν τόσο σκοτάδι,
θα καταλάβαινα ίσως, γιατί
έχω μείνει τόσο μονάχος.*

*Πόσο έχω ξεχάσει.
Πρέπει απ' αρχής πάλι το ταξίδι
ν' αρχίσει.
Πότε ξεκινήσαμε, τότε, οι τρεις;
Ή μήπως, κάποτε, είχαμε ανταμώσει...
Μαζύ πορευτήκαμε ένα διάστημα,
όσο μας οδηγούσε άστρο λαμπρό.
Αυτό άλλαξε την οδό ή εγώ
τίποτα πια να δω δεν μπορώ;
Πού βρίσκομαι τώρα, σε τέτοιον καιρό,*

**σκληρό, ανένδοτο, δύσκολο,
εγώ, ανήσυχος, βιαστικός.
Μήπως κι' η ώρα πλησίασε;
Πού να το ξέρω!**

**Πού είναι τα δώρα;
είχαμε τότε τοιμάσει δώρα
ήμερα, ήσυχα
δώρα ημών των ταπεινών, χρυσόν
λίβανον και σμύρναν άλλοτε
με θαυμασμό κι' ευλάβεια τού φέρναμε.**

**Τώρα σ' αυτόν τον καιρό
σίδερο, κεραυνό και φωτιά.**

**Ήμασταν τρεις,
τώρα κανέναν άλλον δε βλέπω
κι' αισθάνομαι τα χέρια μου
πότε άδεια, πότε βαριά.
Βασιλείς τότε προς τον βασιλέα
του κόσμου, τώρα κανείς
δε βασιλεύει με βεβαιότητα.
Σκοτάδι βαρύ. Ποιος μ' οδηγεί;
Δίχως συντροφιά,
δίχως άστρο κανένα πηγαίνω.
Μόνη προσφορά, η μεγάλη που γνωρίζω,
συμφορά της στέρησής Του.
Τι να προσφέρω σημάδι ευλάβειας
κι' υποταγής; Εμείς, άνθρωποι
της παράφορης τούτης εποχής,
τι μπορούμε, δικό μας, ευτυχείς
να Του δώσουμε; Είναι ανάγκη
να βρούμε την προσφορά.
Τίποτα δεν προσφέρει της ψυχής μας
ο τόσοσ αγώνας.**

**Χρυσόν, λίβανον και σμύρναν
άλλοτε, δώρα απλά.
Μας παιδεύει η ασυμπλήρωτη προσφορά.
Τώρα που πορεύομαι στο σκοτάδι,
χωρίς τη χαρά των δώρων, μονάχος,
δεν έχω παρά τον εαυτό μου να δώσω.**

Εν συντριβή βαδίζοντα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ (1900-1976, Α΄ έπαινος του διαγωνισμού διηγήματος της «Νέας Εστίας» το 1927, β΄ κρατικό Βραβείο Ποίησης του 1956, α΄ κρατικό Βραβείο Ποίησης του 1962, το βραβείο του Δήμου Θεσσαλονίκης του 1960)

«Η ΦΑΤΝΗ» (1961)

Μέσα μας γίνεται η Γέννηση.
Έξω στέκει το σχήμα της -
Μας φανερώνεται.

Εδώ που στήσαμε τη φάτνη,
Εδώ που κρεμάσανε το άστρο,
Είναι σα μια μεγάλη πέτρα -
Πέτρα υψηλή, μετέωρη.
Ένα πυκνό σημείο αιωνιότητας.

Το Βρέφος, ο Ιωσήφ και η Μαρία,
Τ' αγαθά ζώα. Οι Άγγελοι
Σταματημένοι σε μια πτήση
Ψηλά, στη σιωπή, παίζοντας όργανα.

Άρπα, κορνέτα, βιολί και φουσαρμόνικα.

Ακίνητοι σαν από πορσελάνη,
Με σιωπή απόλυτη, μουσική.

(Η Νύχτα απλώνεται σαν την ηχώ
Αυτής της μουσικής, της σιωπής,
Της μουσικής των Αγγέλων μέσα μας, έξω μας).

Αν στέκουν εδώ, πετούν εκεί,
Στον άλλο χώρο• αντλούν
Αίμα σκληρό απ' το αίμα μας,
Αγάπη απ' την αγάπη μας.

Παίρνουν τα όνειρά μας και τα ψηλώνουν.

Η Μάνα στέκει κοντά τους ακίνητη,
Σαν από πορσελάνη, αγγίζει τα εύθραυστα πόδια τους.

Βλέπει το αόρατο στο μαγικό καθρέφτη του ορατού.

Τι τώρα, τι πάντα.

Ω καθαρότατη ψυχή,
Άμωμη, αμόλυντη, ανυπόκριτη.

Ο χρόνος ανοίγει σαν το φεγγίτη που μας φωτίζει.

Τα παίρνουμε και τα πλαγιάζουμε
Μέσα σ' ένα κουτί να κοιμηθούν
Πάνω σε χάρτινο άχυρο να μη ραγίσουν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ (1912-1991, αναγορεύθηκε επίτιμος διδάκτορας του Τμήματος Φιλολογίας του ΕΚΠΑ το 1991, η Ακαδημία Αθηνών τον τίμησε με το βραβείο Ουράνη το 1974, τιμήθηκε με το Πρώτο Κρατικό Βραβείο Ποίησης (1940, 1956, 1982), το Βραβείο Knocken και το Βραβείο της Εταιρείας Σικελικών Γραμμάτων και Τεχνών (1980), το Αριστείο Γραμμάτων από την Ακαδημία Αθηνών (1982), το Βραβείο του Τιμίου Σταυρού του Απόστολου και Ευαγγελιστού Μάρκου από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής (1984), το Μετάλλιο του Χρυσού Πηγάσου από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών (1989). Προτάθηκε τέσσερις φορές για το βραβείο Nobel λογοτεχνίας. Τιμήθηκε από πολλούς δήμους ανά την Ελλάδα, ανακηρύχτηκε επίτιμος πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών μαζί με το Γιάννη Ρίτσο και το Γιώργο Βαλέτα (1984), επίτιμος Πρόεδρος της Εταιρείας Γραμμάτων και Τεχνών του Πειραιά, επίτιμο μέλος του Παρνασσού)

«**Η γέννηση**» (1961)

Τι άνεμος, Θεέ μου! Πως μούσκεψες έτσι;
Πως μπλέχτηκαν έτσι τα μαλλιά σου, Μαρία;
Τι στέκεις στην πόρτα; Πέρασε μέσα.
Έχω λίγη φωτιά. Θα σου κάνω ένα τσάι.
(Ο μισθός μας μικρός κι' οι φίλοι μας άμισθοι.
Αυτός είναι ο κόσμος μας). Περισσεύει ένα σάλι.
Το σπίτι είναι ανάστατο. Κοιτάζεις περίεργα.
Πέρασε μέσα.
Λίγο πριν έρθεις,
σε τούτη τη φάτνη, εγεννήθη ένα ποίημα.
Λίγο πριν έρθεις ήρθε και γέννησεν
η λύπη του κόσμου.

ΤΑΣΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ (1922-1988, τιμήθηκε με το πρώτο βραβείο Ποίησης στο Φεστιβάλ Νεολαίας στη Βαρσοβία το 1953, το πρώτο Βραβείο Ποίησης Δήμου Αθηναίων 1957, β' κρατικό Βραβείο Ποίησης 1976, α' κρατικό Βραβείο Ποίησης 1979, ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων)

«**Η Γέννηση**» (1983)

Ένα άλλο βράδυ τον άκουσα να κλαίει δίπλα. Χτύπησα την πόρτα και μπήκα. Μου 'δειξε πάνω στο κομοδίνο ένα μικρό ξύλινο σταυρό. «Είδες - μου λέει - γεννήθηκε η ευσπλαχνία». Έσκυψα τότε το κεφάλι κι έκλαψα κι εγώ.

Γιατί θα περνούσαν αιώνες και αιώνες και δε θα 'χαμε να πούμε τίποτα ωραιότερο απ' αυτό.

[\[1\]](#) Βιογραφικά στοιχεία από το Ε.ΚΕ.ΒΙ.